

לאה ניקל

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 26.5.61 / תע' יחיד / בית דיזנגוף / תל-אביב

כתב היד הוכר כבר לפני אלף וחמש מאות שנה ע"י הסינים כשווה ערך לציור, מאחר ודרכו אפשר לעמוד בנקל על אופיו ורוחו של הכותב. לא מקרה הוא, איפוא, שהעמים האוריינטליים אספו כתבי יד בדיוק כשם שאספו ציורים. "כתב" כזה אינו, בהכרח, צרוף אותיות מוסכם, אלא יכול להתבטא גם ע"י הפעלת מכחול, שביד אמן של אמת נהפך לכתב-יד אישי בהחלט. אצל לאה ניקל, אפשר למצוא כתב-יד אישי כזה. קליגראפיה זו מהווה גם את האמצעי וגם את מבנה התמונה, ואין פלא שיחד עם הצבעוניות המיוחדת והעשירה של לאה ניקל מזכיר ציורה לא מעט את הציור האוריינטלי. ציורה של לאה ניקל הוא אישי במידה כה רבה, עד שקשה ביותר לדון עליו במדיום של מילים, וכל אוהב ציור שעדיין לא ראה את תערוכתה, מן הראוי שימהר ויראנה.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004